

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra 'At være eller ikke være.'

Citation: Andersen, H. C.: "At være eller ikke være", i Andersen, H. C.: *At være eller ikke være*, udg. af Erik Dal ; Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2001, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen07val-shoot-idm139850609801792/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: At være eller ikke være

Snart saae man ham vandre med den eller den unge eller ældre Kammerat, tiid Mennesker, der syntes aldeles forskjellige fra ham, det var ikke let at udfinde Berøringspunktet; Hr. *Swane* udtalte sin Forundring, og Svaret, han fik, var vel forklarende, men øst af Ungdoms-Overmod, der paa dette Livs Stadium var Hovedstrømningen i *Niels Brydes* Character.

»En begavet Natur, det er deres Ord, at jeg er en saadan, og en sand aandelig Pjalt kunne ved Leilighed ypperligt gaae i Spænd; thi selv hos den meest Betydelige er der noget af Pjaltten, og dette Noget er da Berøringspunktet. Prinds *Henrik* maatte have sin *Falstaf*, der var et Hjørne, hvori de to Skikkelser mødtes. Desuden – dog jeg anvender det ikke her paa mig selv og mine Gangkammerater – men det er verdensanvendelig, troer jeg, at ligesom mangel En holder sig en Hund eller Papegoie, han virkelig faaer kjær, saaledes kan man ogsaa samle sig Venner, som man i deres mindre Begavelse mødes med – netop kun i Udskielser, saaledes som vor Natur og Stemninger forlanger det!»

Niels Bryde var virkelig saa ganske begavet med alle menneskelige Stemninger, at han paa Lidenskabens Glatiis godt kunde gjøre meget farlige Svingninger; men hvad der holdt ham sikker – vi tør ikke i hans Nærhed kalde det »*hans gode Engel*», men hellere, hvad han selv vist vilde kalde det, – var hans »*Skønheds-Sands*».

Det Indblik, *Julius Arons* havde givet ham i Hamborg-Mysterier og i sit unge østerlandske Hjerter, fik han ogsaa i *Kjøbenhavn* og i sig selv; han kunde paa en Maade sige med Holbergs *Chilian*: »Ligesaa hos os!» og dog ved Nærmelsen af »*Elverpigen*» gik det *Niels Bryde* som i Walpurgisnat *Faust*, der træder ud af Dandsen med den Skønne, thi:

»Ach! mitten im Gesange sprang
Ein rothes Mäuschen ihr aus dem Mundel!»

Det Skønne hævdede hos ham sin Ret.

De meest ophøjede Tanker og de allerlaveste mødes. Det rene Sollys berører det fede Dynd.